

Etäisyys ei voi erottaa meitä

Neljä vuotta Vietnamin koulussa on kulunut, ja Hòa on tullut läheisimmäksi ystäväkseni. Me olemme kokeneet iloisia aamuja täynnä naurua, jännittäviä oppitunteja, leikkisiä hetkiä ja salaisuuksia, jotka vain me tiedämme. Kun muistan nuo ajat, sydämeni lämpenee kuin näkymätön käsi halaisi sitä. Muistan, kun Hòa piirsi pöydälleni hymyn ja kirjoitti: "Hymyile, Alice!" – hymyilen yhä aina kun ajattelen sitä.

Nyt opiskelen Suomessa, tuntien itseni yksinäiseksi vierailta kaduilla. Istun Rautalammella lämpimässä huoneessani ja katselen ikkunasta keltaisia koivunlehtiä, jotka putoilevat hitaasti syksyn tuulessa. Puhelin kädessäni kaipaan Vietnamia. Hòa – neljän vuoden ystävä – on ainoa, joka lämmittää sydäntäni, vaikka olemme tuhansien kilometrien päässä toisistamme.

Eräänä iltapäivänä olin pettynyt Matikka-kokeeseen. En ymmärtänyt tehtäviä, mieleni tuntui räjähtävän, sydän painoi ja halusin luovuttaa. Sitten avasin puhelimen ja näin Hòa:n viestin: "Älä huoli, tiedän että osaat. Kaikki järjestyy, et ole yksin." Muutaman sanan myötä koko huone tuntui valoisammalta ja sydämeni keveni. Hòa:n viestit olivat kuin **pieni liekki, joka lämmitti huonettani Pohjois-Euroopan kylmyydessä**, muistuttaen, ettei ystävytemme koskaan sammu.

Siitä lähtien jokainen päivä tuo tarinoita, jotka yhdistävät meitä: pieniä iloja, naurun hetkiä Vietnamin, jännittäviä opiskelupäiviä Suomessa ja hetkiä, jolloin haluan luovuttaa. Vaikka olemme kaukana, Hòa kuuntelee, lohduttaa ja muistuttaa, ettei kukaan ole yksin, kun on ystävä, joka ymmärtää ja luottaa. Hòa on kuin **itämainen valo, joka ohjaa minua**, pitäen sydämeni turvassa yksinäisyydeltä vieraassa maassa.

Eräänä päivänä, kun luin vanhoja viestejä, hymyilin. Hòa:n kuva, tuttu hymy ja ääni mielessäni tekevät etäisyydestä merkityksettömän. Todellinen ystävyys ei vaadi tapaamista tai samaa paikkaa, vaan vilpittömää välittämistä, kuuntelua ja sanoja sydämestä. Hòa on silta sydämeni ja Vietnamin välillä, pitäen minut turvassa syksyn tuulissa.

Nyt, joka kerta kun katselen lumipeitteistä Rautalampi-järveä, hymyilen. Tiedän, että vaikka olemme puolivälissä maapalloa toisistamme, ystävytemme on aina lämmin ja vakaa, odottaen päivää, jolloin voimme yhdessä tutkia tätä suurta maailmaa.

Vaikka kilometrit erottavat meidät, sydämemme ovat aina rinnakkain – ja todellinen ystävyys tuo meidät lähemmäs kuin mikään muu voisi.